

Tur til Casas Heddy oktober 2009

En grå og regnfull sommeraften satt vi i hver vår stol med hver vår bok. Telefonen ringte og Kåre tok den. Hans ansiktsfarge endret seg, øyet strålte og stemmen ristet en smule. Hva i all verden hadde skjedd? Vi hadde fått tilbud om å være med til Casas Heddy.

Om vi ville! Vi fór opp i annen etasje og slo på våre maskiner. En ren kappestrid brøt ut mellom oss. Hvem fant først noe om Casas Heddy? Vi visste absolutt ingen ting fra før. Det var lett å finne opplysninger på nettet. Se selv her: <http://www.casaheddy.no/>. Vi leste ivrig, jo vi kunne rolig glede oss.

19. oktober møtte vi opp på Gardermoen, forskriftsmessig utstyrt med Røde Kors emblemer på klærne og Røde Kors etiketter på bagasjen. Vi så litt nysgjerrig rundt på de andre. Hvem var de mon tro? De andre så seg også rundt, og hilste gledesstrålende på gamle bekjente. Der var mennesker, som hadde vært på Casas Heddy i 12, 14 og 16 år. De kjente mange av de andre fra tidligere opphold.

På Gardermoen sto det folk fra Røde Kors, Ullensaker lokallag, som hjalp til med å finne gate, flytte til ny gate, og flytte enda engang, og endelig få oss alle, gående, rullestolsbrukere, folk med stokk eller med rullator, trygt og vel anbrakt på flyet, "bare" en time forsinket. På flyet nedover var vi litt stille og forsagte, men 30 grader på Lanzarote, en buss med bare gjester til CH og en morsom og vennlig guide, Gøril Havre, gjorde en flokk fremmede mennesker til en flokk kjentfolk. Bagasjen trengte vi ikke bekymre oss om, den tok personalet fra Casas Heddy seg av, og vi så den først igjen på rommet vårt.

Ja, noe rom var det jo ikke. Det var en diger stue med sofaavdeling, kjøkkenkrok og senger. Og et ekstra rom med ekstra seng og skap og kommode. Pluss koffertrom og bad med toalett. Utenfor hadde vi vår egen lille plass med bord og stoler og solsenger.

Vi hadde veldig hyggelige naboer og vi ble anbrakt et 6 personers bord med to andre par, som var samme alder som oss. I uke to kom det et nytt

par til bordet vårt. Det var også en parkinsonist, som jeg att på til kjente fra tidligere. Så måltidene var livlige ved bord 26.

Det er travelt å ha ferie på Casas Heddy, tro meg! Det var trim i svømmebassenget og på land litt senere på dagen. Hver dag var det utflukt med buss, og hadde man også timer hos fysioterapeut, ble det lett slitsomme dager. Vi andre, som ikke hadde den slags, svømte i det oppvarmede svømmebassenget og nøt livet.

Om kveldene var det forskjellig underholdning, og jeg vil beskjedent opplyse alle om at bord 26 vant quizen. Vi var meget stolte av oss selv.

En kveld var det sangaften, hvor de enkelte gjestene selv kunne bidra, og Anne Nordang fikk god applaus for sine fine dikt. Andre kvelder var det musikk, foredrag, dans, you name it.

Personalet var helt fantastiske. Uansett hvor mye de reisende rotet med tider og billetter og "Når kommer avisen i dag?" var de like blide. Jeg lurer på om de har et spesielt gen, som i hvert fall jeg mangler.

Casas Heddy er dyrt, det er det ingen grunn til å legge skjul på.

Men det er verdt pengene. Det er hjelpesjon, sykepleiere til stede hele døgnet og daglig besøk av lege. Personalet er blide og tålmodige og hjelpsomme.

Vi takker foreningen Vi kan, Helsereiser og Oslo og Akershus Parkinsonforening for 14 herlige dager.

Liselotte Krebs og Kåre Wang.